

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Ing. A. S.**, nar. X, bytem A. 610/5, P. 6, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. března 2011, č.j.: 421/3-1077-2/2001-7542,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) o úpravě výsluhového příspěvku od 1.1.2011 ze dne 31.1.2011, sp.zn. 24760/10/24, a kterým bylo toto rozhodnutí ředitele VÚSZ potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že mu vznikl dnem 1.1.2008 nárok na pobírání výsluhového příspěvku ve výši 29.883 Kč měsíčně. Po průběžných zákonných úpravách má žalobce od 1.1.2011 nárok na výsluhový příspěvek ve výši 31.137 Kč měsíčně. Žalobce konstatoval, že ode dne 1.1.2011 se stát, zastoupený žalovaným, vyhýbá důslednému plnění svých povinností, které mu vůči žalobci v souvislosti s ukončením jeho služebního poměru

vznikly, a vyplácí mu výsluhový příspěvek pouze částečně, a to ve výši 26.467 Kč měsíčně. Žalobce má za to, že výsluhový příspěvek, který mu byl přiznán ke dni 1.12.2008, nepodléhá srážkové dani ve výši 15%, a to s ohledem na § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), které je speciálním ustanovením vůči obecné úpravě v § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Dle tohoto ustanovení výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka. Žalobcův služební poměr vojáka z povolání zanikl dnem 31.12.2007. Dle žalobce jednou z podmínek platných při zániku jeho služebního poměru byla i ta skutečnost, že výsluhové náležitosti byly osvobozeny od daně z příjmů. Tyto rozhodné skutečnosti uvedl žalobce ve své žádosti z ledna 2011 a prvostupňové rozhodnutí se s nimi nijak nevypořádalo, ani na ně nereagovalo.

Aplikace § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů pouze na základě jeho prostého gramatického výkladu, bez použití výkladu historického, systematického a teleologického a posouzení dalších relevantních ustanovení právního řádu, konkrétně § 143 odst. 9 zákona o vojácích z povolání, je dle názoru žalobce nepřipustná. Porušuje jeho zákonem garantované právo na vyplacení výsluhových náležitostí za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru. Zrušení osvobození výsluhového příspěvku od daně z příjmů fyzických osob lze proto s ohledem na jiná platná a účinná ustanovení právního řádu aplikovat pouze na ty případy, kdy služební poměr zanikl po 1.1.2011. Dle žalobce je stát povinen plnit své závazky v tomto směru, a to za podmínek platných ke dni 31.12.2007. Jakýkoliv jiný výklad by státu umožňoval kdykoliv modifikovat své, v minulosti vzniklé závazky, a to pouze na základě své vlastní libovůle jednostranným aktem. Žalobce konstatoval, že takový přístup by byl v rozporu s hodnotami, které chrání ústavní pořádek České republiky. Dále žalobce uvedl, že zdanění výsluhového příspěvku bylo společně s některými dalšími zákony zavedeno způsobem, který Ústavní soud označil již ve dvou svých nálezech za neústavní, konkrétně nálezy Pl. ÚS č. 55/10 ze dne 14.3.2011 a Pl. ÚS č. 53/10 ze dne 19.4.2011. Výsluhový příspěvek žalobce je tak zdaňován na základě neústavního legislativního postupu zákonodárce. Jako příslušník ozbrojených sil a bezpečnostních sborů, který v souladu s platnými zákony své dobrovolně převzaté povinnosti vůči společnosti splnil, očekává, že i stát bude plnit své povinnosti, které mu z tohoto vztahu vznikly, a to předem stanoveným a předvídatelným způsobem, tedy za podmínek platných ke dni ukončení služebního poměru. V opačném případě by totiž nebyla podrobná zákonná úprava výsluhových nároků vůbec potřebná. Postačovala by prostá věta, že stát vyplácí výsluhové náležitosti, podrobnosti stanoví nařízení vlády. Dle názoru žalobce z důvodové zprávy k zákonu o vojácích z povolání jasně vyplývá, že cílem tohoto zákona bylo přijetí transparentních, jednoznačných a předem předvídatelných pravidel. V daném případě však dochází neústavním zdaněním již přiznaného výsluhového příspěvku k zásahu do již nabytého majetkového práva na jeho výplatu ve stanovené výši. Ad absurdum by se stát mohl kdykoli vyvázat zcela nebo z části ze svých závazků prostou účelovou změnou právních norem. Závěrem žalobce odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22.11.2002, *Bucheň vs. Česká republika*, v jehož rámci soud zamítl námitku vlády, že stát má kdykoliv právo stanovit podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce nesprávně chápe a interpretuje § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání. Zde uvedený pojem „náleží“ znamená pouze a jediné „přiznává se“, o nároku na příslušnou výsluhovou náležitost se tedy rozhoduje. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2004, č.j.: 5 A 31/2001-56. Dále konstatoval, že podmínkami platnými v době zániku

služebního poměru jsou míněny základní zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku – pro přiznání dávky, tedy např. stanovená minimální délka doby trvání služebního poměru a další. Mezi podmínky, které platily v době zániku služebního poměru žalobce pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, nelze v žádném případě zařadit skutečnost, že v době před 1.1.2011 byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmů. V souladu s příslušným zněním zákona o daních z příjmů byl VÚSZ, jako plátce výsluhového příspěvku a plátce daně, povinen od 1.1.2011 z výsluhového příspěvku vypláceného žalobci provést srážku daně ve výši 15%, což v případě žalobce činí 4.670 Kč. Zdaněním vypláceného výsluhového příspěvku od 1.1.2011 nedošlo ke snížení výše již přiznaného nároku. Naopak, přiznaný nárok byl v průběhu času zvyšován valorizacemi. Je třeba tedy odlišovat přiznaný nárok, tj. přiznanou výši výsluhového příspěvku, od výše výsluhového příspěvku náležejícího k výplatě. Žalovaný dále konstatoval, že VÚSZ jako orgán Ministerstva obrany v případě provedení srážky daně z vypláceného výsluhového příspěvku nevystupuje vůči žalobci v pozici „orgánu veřejné moci“, který autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech žalobce, ať již přímo nebo zprostředkovaně. Proto se žalovaný nemůže vypořádat s dalšími námitkami, které napadají zdanění výsluhových příspěvků a neopírají se o zákon o vojácích z povolání. K odkazu žalobce na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Buchen vs. Česká republika* žalovaný uvedl, že v tomto případě se jednalo o odlišnou situaci a toto rozhodnutí nelze vztahovat na případ žalobce.

Ze správního spisu, jenž byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 16.1.2008, č.j. X, přiznal VÚSZ žalobci výsluhový příspěvek ve výši 29.883 Kč měsíčně. Oznámením ze dne 15.12.2010 sp.zn. X bylo žalobci sděleno, že podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. je mu s účinností od 1.1.2011 zvýšen výsluhový příspěvek na částku 31.137 Kč. Současně byl upozorněn, že na základě novely zákona o daních z příjmů podléhá s účinností od 1. ledna výplata výsluhového příspěvku srážkové dani ve výši 15%.

Podáním ze dne 23.1.2011 se žalobce u Ministerstva obrany domáhal doplacení dlužné částky 4.670 Kč a vydání rozhodnutí ve věci výsluhového příspěvku. Uvedl, že dne 3.1.2011 obdržel na svůj účet pouze částku ve výši 26.467 Kč, přičemž tato částka neodpovídá výši výsluhového příspěvku ve výši 31.137 Kč, na kterou žalobci vznikl splněním zákonných podmínek nárok. Žalobce zároveň požádal o doplacení příslušenství z tohoto dluhu, zjednání nápravy do budoucna a vydání rozhodnutí v dané věci.

Rozhodnutím o úpravě výsluhového příspěvku ze dne 31.1.2011, sp.zn.: 24760/10/24, upravil ředitel VÚSZ dnem od 1.1.2011 výši žalobcova výsluhového příspěvku o 596 Kč na částku 31.137 Kč měsíčně. Ve výroku rozhodnutí dále uvedl, že od 1.1.2011 podléhá výsluhový příspěvek 15% zvláštní sazbě daně podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů, která činí v případě žalobce částku ve výši 4.670 Kč. Po zdanění tedy žalobci náleží k výplatě částka 26.467 Kč měsíčně. V odůvodnění ředitel VÚSZ uvedl, že procentní výměra důchodů přiznaných před 1.1.2011 se od tohoto data zvyšuje o 3,9%, zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů. Zopakoval, že výsluhový příspěvek podléhá dani. Rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti doručené správnímu orgánu dne 28.1.2011.

V námitkách proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil argumenty, které následně uplatnil i v podané žalobě. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. března 2011, č.j.: 421/3-1077-2/2001-7542, žalovaný námitky žalobce zamítl a rozhodnutí ředitele VÚSZ potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odkázal na příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, ze kterých vyplývá povinnost VÚSZ jako pláce výsluhového příspěvku provést srážku daně a tuto odvést. Pokud se jedná o ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání, k tomu žalovaný uvedl, že v tomto ustanovení zákon obsahuje pravidlo, za jakých podmínek výsluhový příspěvek náleží. Podmínkami platnými v době zániku služebního poměru jsou míněny zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku. Napadeným rozhodnutím nebyl přiznaný výsluhový příspěvek snížen, orgán sociálního zabezpečení při jeho výplatě pouze postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy na úseku daní z příjmů.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek, jejichž rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasí.

Dle § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka. Stejně ustanovení obsahoval zákon o vojácích z povolání i v době skončení služebního poměru žalobce, a to v § 143 odst. 9 zákona.

Podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů, ve znění platném od 1.1.2011 zvláštní sazba daně z příjmů pro poplatníky uvedené v § 2 a 17, pokud není v odstavci 1 nebo 9 stanoveno jinak, činí 15 %, a to z výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů.

V obdobné věci, to je zdanění výsluhového příspěvku přiznaného před 1.1.2011 15% zvláštní sazbou daně z příjmů od 1.1.2011, Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 Ads 65/2013-23 ze dne 29.8.2013 uvedl, že *jazykový a logický výklad citovaného ustanovení ukazuje, že toto ustanovení upravuje podmínky pro vznik nároku na jednotlivé výsluhové náležitosti. Splnění těchto podmínek se posuzuje ke dni zániku služebního poměru vojáka. Míra zdanění výsluhového příspěvku nepochybně nepatří mezi podmínky pro vznik nároku na tento příspěvek, neboť s vlastním nárokem nikterak nesouvisí. Ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání je včleněno do osmé části zákona, upravující podmínky pro vznik nároku na tento příspěvek a způsob jeho výpočtu. Tato ani jiná část zákona ovšem nestanovuje, ani nikdy neurčovala, zda a v jaké míře podléhají výsluhové náležitosti dani z příjmu. Naopak, pravidla pro zdanění výsluhových náležitostí byla vždy stanovena v zákoně o daních z příjmů, který v období od 1.1.2000 do 31.12.2010 řadil výsluhové náležitosti mezi příjmy osvobozené od daně a pro období od 1.1.2011 zavedl zvláštní sazbu daně pro zdanění výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání. Výsluhový příspěvek se v průběhu času mění vlivem valorizací (srov. § 137 zákona o vojácích z povolání), výplatu výsluhového příspěvku ovlivňuje také výše případného starobního nebo invalidního důchodu toho kterého vojáka (srov. § 134 zákona o vojácích z povolání). Ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se tudíž může vztahovat pouze na podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, pokud by se mělo uplatnit také ve vztahu k jeho výši nebo rozsahu, v jakém je vyplácen, ztratila by ustanovení § 134 a § 137 zákona o vojácích z povolání smysl,*

neboť valorizace i úprava příspěvku v souvislosti s výplatou důchodu představují změnu oproti stavu, který existoval v okamžiku zániku služebního poměru. Z výše uvedeného je zjevné, že slovní spojení „podmínky platné ke dni zániku služebního poměru vojáka“ zahrnuje toliko základní předpoklady pro přiznání výsluhového příspěvku a nefixuje výši tohoto příspěvku k datu zániku služebního poměru, neboť výše příspěvku je proměnlivá. Tím spíše pak předmětné ustanovení nemůže dopadat na problematiku zdanění výsluhového příspěvku, které rozhodně nepatří mezi podmínky pro vznik nároku a jež ani není upraveno v zákoně o vojácích z povolání (www.nssoud.cz).

Městský soud v Praze se plně ztotožňuje ze shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu a má za to, že § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání nepředstavuje překážku pro budoucí zdanění výsluhových příspěvků přiznaných v době, kdy byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmů. Je třeba rozlišovat mezi podmínkami pro přiznání výsluhového příspěvku a mezi možnými okolnostmi, které ovlivňují skutečnou výši vyplácené částky. Žalobce nebyl napadeným rozhodnutím nijak zasažen ve svém právu na výplatu výsluhového příspěvku, přiznaná výše tohoto příspěvku pak respektovala valorizaci této dávky od 1.1.2011 a VÚSZ jako plátce respektoval i platné znění zákona o daních z příjmů.

K námitce protiústavnosti předmětných ustanovení zákona o daních z příjmů, ve znění zákona č. 346/2010 Sb., pro rozpor se zásadou retroaktivity, považuje soud za potřebné uvést následující. Dnem 1. 1. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 346/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 568/1992 Sb. Provedenou novelizací byly z § 4 odst. 1 písm. o), který vypočítává příjmy osvobozené od daně, vypuštěny mj. výsluhové náležitosti vojáků z povolání; v § 36 odst. 2 písm. v) pak bylo stanoveno, že výsluhový příspěvek a odbytné u vojáků z povolání podléhá patnáctiprocentní sazbě daně.

Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 268/1999 Sb. „výsluhový příspěvek nebo jeho záloha se vyplácí měsíčně, nejdříve ode dne následujícího po zániku služebního poměru. Výplata je zpravidla prováděna k jedenáctému dni kalendářního měsíce.“ Zdanění proto nemohly podléhat a také nepodléhaly výsluhové příspěvky, na jejichž výplatu žalobci vznikl nárok do konce roku 2010, kdy byly výsluhové náležitosti od daně osvobozeny. Pokud bylo na výsluhový příspěvek za leden 2011, který byl žalobci vyplacen v měsíci lednu 2011, aplikováno znění zákona daních z příjmů účinné od 1. 1. 2011, není takový postup v rozporu s ústavním pořádkem ani se zásadou zákazu retroaktivity.

Podle městského soudu jde o odlišnou situaci, než kterou se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, na který žalobce v žalobě odkazuje, a který se týkal snížení a zdanění státní podpory stavebního spoření. V tomto nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že „napadený zákon nabyl účinnosti v době, kdy dotčení účastníci stavebního spoření již měli individualizovaný právní nárok na státní podporu za rok 2010, neboť v průběhu tohoto roku splnili všechny zákonem stanovené podmínky pro jeho vznik. Není přitom rozhodující, že v tomto okamžiku ještě nedošlo k poukázání této částky ze strany státu nebo k jejímu vyplacení ze strany stavební spořitelny. Poté, co účastník splnil podmínky pro vznik nároku na státní podporu za určitý kalendářní rok, mohl legitimně očekávat, že právě ze strany státu nedojde dodatečně k jejích změně, resp. ke změně samotného nároku.“ V předmětné věci však je situace jiná, individualizovaný nárok na výplatu výsluhového příspěvku za leden 2011 a následující měsíce vznikl žalobci až po 1.1.2011.

K závěru, že zdanění výsluhového příspěvku nebylo zavedeno zpětně, ale do budoucna od okamžiku účinnosti zákona, že se tedy nejedná o nepřipustnou pravou retroaktivitu, ale o retroaktivitu nepravou, která představuje jedno z možných a přípustných řešení situací vznikajících v souvislosti se změnami právní úpravy, dospěl i Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku č.j. 4 Ads 65/2013-23. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 346/2010, v níž se uvádí: „*Z důvodu snížení schodku rozpočtů veřejných financí a v souladu s navazující reformou veřejných financí se navrhuje zrušit osvobození některých výsluhových náležitostí u bývalých vojáků z povolání. Konkrétně jde o výsluhový příspěvek a odbytné (§ 131 a následující zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání), a dále o obdobná plnění poskytovaná bývalým příslušníkům bezpečnostních sborů podle zákona č. 361/2003 Sb. Jedná se o nesystémové daňové výhody, které byly převzaty z dřívějších právních předpisů o zdaňování mezd a byly poplatné době svého vzniku. Tyto příjmy budou nově výlučně zdaňovány (obdobně jako důchody a penze) jako tzv. ostatní příjmy podle § 10 zákona, a to v tomto případě srážkou zvláštní sazbou daně ve výši 15 %*“. Nejvyšší správní soud dovodil, že z uvedeného textu jednoznačně vyplývá, že zdanění se nevztahuje k částkám vyplaceným před účinností zákona č. 346/2010 Sb., ale pouze k částkám určeným k výplatě po 1.1.2011. Právní úprava tudíž nepůsobí zpětně, nýbrž do budoucna. K tomu pak doplnil, že otázka zdanění určitých příjmů a jeho rozsahu je výhradně politickou záležitostí. Poukázal na to, že také Ústavní soud v nálezu ze dne 21.4.2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 89/2009, vyslovil, že „... *nebude svým úsudkem o vhodnosti veřejných politik nahrazovat úsudek demokraticky zvoleného zákonodárce, který má ve sféře veřejných politik široké možnosti uvážení, a také za případný neúspěch zvoleného řešení nese politickou odpovědnost. Jinými slovy, zákonodárce může v daňové oblasti činit i neracionální kroky, což ovšem ještě není důvod k zásahu Ústavního soudu. Ten zasáhne až tehdy, dojde-li k omezení vlastnického práva v intenzitě tzv. rdousícího efektu, anebo dojde-li k porušení principu rovnosti, v jeho akcesorické (zde v návaznosti na další základní práva) nebo neakcesorické podobě.*“

Žalobce dále zmínil rozhodnutí Evropského soudního dvora „A. Bucheň vs. Česká republika“ ze dne 26.11.2002. I v tomto případě se ovšem jednalo o odlišnou situaci. V předmětné věci šlo o čl. II bod 2 zákona č. 304/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 391/1991 Sb., o platových poměrech soudců, státních notářů, justičních a notářských čekatelů, ve znění zákona České národní rady č. 7/1993 Sb., dle kterého pokud soudce vojenského soudu udělí souhlas s přidělením k určitému soudu, nepřísluší mu po dobu výkonu funkce soudce nárok na výplatu výsluhového příspěvku podle zvláštního předpisu. Z pohledu režimu výsluhového příspěvku a jeho výplaty tak nastala situace, kdy existovaly rozdílné kategorie bývalých vojenských soudců. Na jedné straně soudci, kteří neměli nárok na výplatu výsluhového příspěvku, jelikož se stali na základě souhlasu soudci obecných soudů od 1.1.1994, a naproti tomu ti vojenští soudci, kteří nastoupili k obecným soudům z vlastní vůle již v průběhu roku 1993, nárok na výplatu výsluhového příspěvku po určitou dobu měli. Předmětem sporu tedy nebylo zdanění výsluhového příspěvku, ale případná diskriminační nerovnost mezi těmito dvěma kategoriemi.

Městský soud pro úplnost poukazuje na to, že Ústavní soud nálezem I. ÚS 3436/13 ze dne 18.11.2013 odmítl ústavní stížnost podanou proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 65/2013-23 ze dne 29.8.2013 a rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 10 Ad 11/2011-35 ze dne 30.5.2013 jako zjevně neopodstatněnou. Z odůvodnění nálezu přitom vyplývá, že stěžovatel uplatnil stejnou argumentaci jako v řízení před správními soudy.

Vzhledem ke shora uvedenému se soud neztotožnil s názorem žalobce, že se v případě zdanění výsluhového příspěvku jedná o porušení zásady zákazu retroaktivity, a zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2015

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. H.